

1 Ioan 1, 5-10

Am văzut deja, că primele versete ne pun înaintea ochilor revelarea lui Dumnezeu, și anume aici în mod deosebit a Tatălui în Fiul Său, Omul Hristos Isus, Cuvântul vieții. Cu deosebită grijă se constată înțelesul covârșitor al faptului, că în Persoana Sa a fost unită Ființa Dumnezeului adevărat cu Ființa Omului adevărat. Numai în felul acesta putea să se reveleze harul Său și să fie pus fundamentul necesar, deplin, pentru toate, de care noi ne putem lăuda acum în Hristos. Acesta este creștinismul adevărat văzut din partea lui pozitivă. Căci până acum nu am amintit necesitatea, ca El să poarte păcatele noastre și că Dumnezeu, din cauza noastră, trebuia să condamne păcatul în carne. Compararea acestor două aspecte trebuie să ne impresioneze.

Desigur, orice creștin, dacă ar vrea să scrie ceva despre creștinism, ar lua ca punct de plecare pe păcătosul vinovat și pierdut. Dar cât de deosebit de binecuvântat este să începi cu Hristos în plinătatea harului Său, așa cum face Duhul lui Dumnezeu aici! Intenția Lui aici nu este să arate păcătoșilor pierduți cum ei pot fi îndreptățiți în ochii lui Dumnezeu. Scrisoarea este adresată copiilor lui Dumnezeu, pentru ca bucuria lor să devină deplină. Și ce bucurie ar putea să fie mai mare decât aceea pe care Dumnezeu ne-a pregătit-o în Hristos? Hristos este prezentat foarte clar în această parte deosebită a Scripturii ca fiind revelarea vieții veșnice. El este numit »Viața veșnică, viață care era la Tatăl« și mai înainte »Cuvântul vieții«, deoarece El L-a prezentat și L-a făcut cunoscut celor ai Săi, pentru ca și ei să aibă viață în El.

Acesta este fundamentul privilegiului minunat, despre care este vorba aici: »Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.« Această părtășie poate fi înfăptuită, numai dacă avem pe Hristos ca viață a noastră. O așa importantă mare are posedarea actuală a vieții veșnice prin credință! Fără îndoială această viață se găsește în Hristos, dar este viața de care noi avem parte deja acum. Cine vrea să nege acest adevăr, sau să-l minimalizeze, acela ajută pe ascuns, dar eficient, pe dușman în acțiunile lui.

Dar harul, izvorul acesta al bucuriei, nu este totul. Noi nu avem voie niciodată să pierdem din ochi faptul că Tatăl nostru este totodată Dumnezeu, și că, chiar dacă este un har revărsat din belșug peste noi, adevărul cu privire la Ființa Sa, la sfințenia Sa, are efecte nemijlocite asupra sufletului nostru. Căci ce suntem noi în noi înșine? Cel mult o aramă sunătoare, sau un chimval zângănitor! Acest »mesaj« nu poate fi despărțit de »descoperirea« lui Dumnezeu în Om în Persoana lui Hristos, care ne-a așezat în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. Fără îndoială nu putem avea nici bucuria care se revărsa din această părtășie și nici viața veșnică, care constituie fundamentul ei, fără să avem parte de natura lui Dumnezeu sub aspect moral. Harul și Adevărul au venit prin Hristos. Adevărul este, că El este Dumnezeu, care Își dovedește oroarea față de păcat, și aceasta acum într-o măsură mult mai mare, deoarece El este cunoscut acum de noi ca Tată, decât atunci când El a fost adorat de poporul Său pământesc ca Iehova.

Odinioară Dumnezeu a locuit într-un întuneric de nepătruns. Deja atunci El Și-a revelat bunătatea Sa, dreptatea Sa, puterea Sa în căile de domnie, îndurarea și îndelunga Sa răbdare. El a dat făgăduințe de binecuvântare și speranțe minunate, pe care cu siguranță El le va împlini, atunci când va sosi timpul. Căci Domnul este Dumnezeul veșnic al lui Israel, că va împlini în copii făgăduințele date părinților. Dar înainte ca această zi să vină pe pământ, da, chiar înainte de a putea veni creștinismul, a trebuit să se arate stricăciunea totală a iudeilor și a lumii întregi, ambii respingând pe Hristos. Ce dovadă mai clară a acestei stricăciuni ar putea să fie, decât faptul, că iudeii împreună cu națiunile au omorât pe Domnul Isus? Prin aceasta omul a alungat pe Dumnezeu, care era prezent în Persoana lui Hristos, din lumea Sa proprie. Cu această ocazie omul a dovedit ura sa cea mai înverșunată, și disprețul său, prin faptul că L-a scuipat în față și L-a pironit pe cruce. Acesta a fost caracterul lumii acesteia, al lumii văzută sub aspectul ei cel mai bun! Nu în primul rând ființa Romei sau a Babilonului, „orașul de aur” al caldeilor, ci Ierusalimul. »Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți«, acum ai răstignit pe propriul tău Mesia, pe Unsul Domnului!

Prin aceasta omul a adus dovada cea mai mare, că în el nu locuiește nimic bun. Tocmai poporul, care posedă cele mai mari privilegii religioase ale omului natural, prin necredința sa a transformat acestea în contrariul și prin aceasta a luat cea mai mare vină asupra sa. Cu toate aceste fapte, acum trebuia să se vestească tuturor națiunilor pocăința și iertarea păcatelor în numele lui Isus, »începând din Ierusalim«. Cât de nepătruns este harul lui Dumnezeu față de aceia care au meritat nimic altceva, decât numai judecata! Harul Său nu se limitează numai la granițele înguste ale lui Israel, ci acum se revarsă în toate direcțiile spre toate națiunile, spre orice țară și orice limbă. Dumnezeu vrea să umple locuința Sa cerească cu oaspeți, pe baza vieții veșnice, care de acum încolo trebuia vestită. Viața veșnică era prezentă pe pământ în persoana lui Isus, dar cât de puțini au fost cei care au cunoscut-o! Chiar și aceia, care au cunoscut-o, au cunoscut-o numai în chip nedesăvârșit. Acum însă, când decăderea Adunării s-a manifestat în orice privință (chiar dacă decăderea nu a fost așa de mare ca astăzi, ci într-un mod ascuns, dar de netăgăduit), Viața veșnică a fost vestită foarte deslușit. Răul și-a arătat deja cele mai rele mlădițe ale sale. Tot ceea ce mai târziu s-a arătat ca rău, era deja prezent ca germene, înainte ca să moară apostolii. Din acest motiv a fost scrisă această scrisoare a lui Ioan, plină de binecuvântări, ca să consolideze în har și adevăr inimile tuturor credincioșilor. Ei trebuiau să aibă certitudinea, că Hristos nu se schimbă și rămâne Același, oricât de mare ar fi nereușita față de responsabilitatea și oricât de rapidă ar fi decăderea. El, Cel care »era de la început«, nu va lăsa credința să ajungă de rușine; dar rușinea acelora, care dezonoarează Numele Său, va fi mare, ca și nimicirea celor necredincioși. Căci este o chestiune serioasă și periculoasă să tratezi cu ușurătate Persoana lui Hristos. Cât de trist este când un creștin poate fi așa de indiferent sau se poate lăsa dus în rătăcire așa de mult, că înlesnește un astfel de rău!

Mesajul sfințeniei este legat de nedespărțit cu descoperirea harului desăvârșit. Ambele corespund împreună caracterului lui Dumnezeu și sunt necesare pentru credincioși. Care este mesajul? »Vestea, pe care am auzit-o de la El« - și anume de la Hristos Însuși, nu „despre (*peri*) El”, ci „de la (*apo*) El” - »și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.« Așa, cum vedem, acest mesaj este altceva decât descoperirea, în care este vorba de »Cuvântul vieții«, de harul curat al lui Dumnezeu în Hristos. Aici nu se spune »cu privire (la Cuvântul vieții)«, ci »de la El«; nu este o descoperire a dragostei Sale, ci este un mesaj care se îndreaptă împotriva păcatului.

Pentru prima dată întâlnim aici o caracteristică a apostolului, printr-un pronume leagă pe Dumnezeu cu Persoana lui Hristos, care de asemenea este Dumnezeu. După ce mai întâi a vorbit despre Hristos, după aceea amintește mesajul despre »El«. Prin aceasta el se referă de fapt la Dumnezeu, cu toate că mai înainte tocmai a vorbit despre Hristos. Această schimbare rapidă a pus în încurcătură pe mulți comentatori. Dar nu este vorba de o greșală în stilul de exprimare, ci de o deosebită frumusețe a Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest mesaj prezintă pe Dumnezeu în adevărata Sa lumină (care de asemenea a fost descoperită în Hristos) cu privire la poziția și starea noastră. Este de înțeles, numai dacă ne gândim că păgânii greci făceau „Chaos” ca producător de „Erebos” (întuneric, tărâmul de jos) și „Nyx” (noapte). Mulți dintre zeii lor erau caracterizați în ființa lor prin întuneric. Întunericul moral îi caracteriza pe toți. Erau divinități ale întunecimii, plăcerii și minciunii. Dar cât de cu totul altfel este Dumnezeul nostru! În El »nu este nicidecum întuneric«. Este un privilegiu deosebit al credincioșilor să depună mărturie clară despre aceasta, în ființa lor, în principiu și în realitate. Chiar și în iudaism, această trăsătură de caracter a lui Dumnezeu a fost numai parțial revelată, căci Dumnezeu locuia într-o întunecime de nepătruns. Orice om care își aroga dreptul să se apropie de El, sau într-un fel oarecare să încalce Legea Sa, era amenințat cu moartea. Căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit (Evrei 7, 19). Astăzi putem spune fără nici o îngădire, că Dumnezeu este lumină. El a dovedit în chip desăvârșit dragostea Sa. Ce s-ar putea compara cu harul Său descoperit în Hristos, pe care l-am văzut în versetele anterioare? Dar Dumnezeu este și lumină. Noi toți știm, cât de mult ne-am obișnuit cu expresia »Dumnezeu este dragoste«. Da, se merge chiar mai departe, și se afirmă, că dragostea este Dumnezeu. Dar cât de rar auzim mesajul,

că Dumnezeu este și lumină! Omul, în culmea nebuniei lui, a făcut din Dumnezeu un simplu idol. Dacă este adevărat, că Dumnezeu este dragoste, atunci El este mult mai mult decât dragoste. »Lumina« este ca un cuvânt scris cu litere de foc, care exprimă curăția absolută care locuiește în Ființa divină, în timp ce »dragostea« vorbește de activitatea neîngrădită a lui Dumnezeu cu privire la alții și cu privire la Sine Însuși. La Dumnezeu lumina nu trebuie pusă niciodată înapoia dragostei. O astfel de presupunere ar fi o pierdere mare pentru copiii Lui. Aceasta este atât neadevărată, cât și imposibilă. Deoarece »Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric«, El nu poate să tolereze nicidecum întunericul în cei ce sunt ai Săi, care au intrare liberă în prezența Sa și au părtășie cu El. Ce s-ar putea aduce mai mult împotriva lui Hristos și învățaturii Lui? Citim în alte locuri din Scriptură, că noi am fost întuneric, dar acum suntem copii ai luminii. Apostolul Ioan nu mai trebuia să amintească aceasta, deoarece apostolul Pavel a scris deja această învățătură.

Dar ce scrie apostolul Ioan acum are de asemenea o importanță mare. El atinge anumite contradicții mari din interiorul creștinătății, care nu au nimic comun cu adevăratul creștinism. În versetele 6-10 se spune de trei ori »dacă zicem«, și de fiecare dată este vorba de lucruri deosebit de importante. - »Dacă zicem, că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.« Ce poate să fie în contradicție mai evidentă cu caracterul adevărat al creștinismului? Se spune ceva, fără să se facă ce se spune. O astfel de nesinceritate a fost deja destul de rea în poporul Israel. Ce trist, când ea se găsește la noi, cei care am fost născuți din nou prin Cuvântul adevărului și cărora lumina și adevărul le-a fost descoperit în chip desăvârșit!

»Dacă zicem, că avem părtășie cu El ...«. Aici și în următoarele două cazuri, cuvântul »noi« este folosit într-un sens general, în timp ce în multe alte locuri din Scriptură include numai pe cei credincioși. Putem să învățăm din aceasta, cât de greșit este, ca din folosirea unui cuvânt cu un anumit sens în anumite ocazii să vrei să deduci o regulă generală. Așa cum eu însumi am putut constata, mulți consideră un lucru de la sine înțeles, că expresia »noi« din Scriptură se referă întotdeauna la familia lui Dumnezeu. Aceasta este într-adevăr de multe ori așa, și este chiar ceva obișnuit, dar nu este valabilă în toate cazurile. Prin cuvintele »în El avem viața, mișcarea și ființa« (Faptele Apostolilor 17, 28), apostolul Pavel înțelegea atât omenirea întreagă, cât și pe ateniienii păgâni, cărora le vorbea. Este un principiu divin, după care Dumnezeu se comportă cu oamenii conform mărturisirii lor. Apostolul Ioan arată aici abaterea de la adevăr, care a început deja în timpul acela și care acum se răspândește în întreaga creștinătate. În creștinism este mult mai ușor să fi un simplu mărturisitor, decât în iudaism. În mod normal ar trebui să fi un iudeu, ca să fi recunoscut ca atare, căci era vorba de aspectul exterior al lucrurilor. Dimpotrivă, cineva, care nu este un creștin adevărat, poate mult timp să dea impresia că este creștin. De aceea mesajul apostolului ar trebui tocmai în această situație să fie o piatră de încercare pentru mărturisirea creștină, care se răspândește. Deoarece toți cunoșteau numele Domnului, apostolul folosește în continuare expresia »noi«, cu toate că starea multora făcea ca veridicitatea mărturiei lor înaintea lui Dumnezeu să fie foarte îndoielnică.

Deci pentru interpretarea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt. Tot așa de important este să vedem un cuvânt în contextul său, căci prin aceasta înțelesul lui devine de la sine deja clar. Aceasta este mult mai de folos sufletului nostru și conduce la glorificarea mai mare a lui Dumnezeu, decât dacă acest cuvânt ar fi definit profesional. În afară de aceasta Dumnezeu se poartă cu noi, ca și cu copiii Săi, căci dacă noi ca creștini ne aflăm într-o stare bună, atunci am devenit »adulti«, și am făcut progrese. Atunci nu mai suntem »începători în ale abecedarului«, care tocmai silabisesc primele litere, ci prin har putem să citim Cuvântul cu mintea, dacă am crescut în cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor Sale. Dumnezeu caută progres real la noi. De aceea, cât este de trist, că mulți creștini rămân la cele mai simple noțiuni de bază și se dau mulțumiți cu speranța, că păcatele lor le sunt iertate, sau că vor fi cândva iertate!

Când un suflet se dă mulțumit cu primul dar al harului lui Dumnezeu, iertarea păcatelor, atunci există deseori ocazii de temere, că el va cădea pradă autoînșelării. Evanghelia vestește iertarea

păcatelor, și credința se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu și primește iertarea. Dacă ne odihnim în lucrarea de mântuire a lui Hristos, atunci obținem viața veșnică și darul Duhului Sfânt, care ne face capabili să savurăm dragostea Tatălui. Dar dacă avem viață din Viață, care este Hristos, cum să nu se arate atunci o maturizare a omului lăuntric, care devine vizibilă nu numai în lucrarea exterioară, ci și în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos? Toate epistolele Noului Testament scrise mai târziu atrag atenția cu privire la această problemă serioasă. Dar, în măsura în care îmi permit să rostesc o sentință, niciunul nu se ocupă cu această problemă așa de detaliat cum o face apostolul Ioan, și în mod deosebit în epistola cu care ne ocupăm.

»Dacă zicem ...« (cât de des nu rostim noi cuvinte goale!), »dacă zicem, că avem părtășie cu El«, atunci aceasta nu poate fi decât numai rodul primirii lui Hristos și a darului vieții din El. Viața veșnică este fundamentul adevăratei părtășii cu Tatăl și cu Fiul. Savurarea acestei părtășii conduce în mod necesar că sufletele noastre recunosc și învață să prețuiască puterea ascunsă în această părtășie, pentru umblarea noastră, pentru adorarea și relația noastră cu Dumnezeu cel viu ca Tată al nostru, și cu Fiul Său. »Dacă zicem, că avem părtășie cu El«, aceasta înseamnă, că prin har noi am intrat în relația nouă cu Dumnezeu și avem parte de natura Sa, de gândurile Sale și de sentimentele Sale. Aceasta este ceva deosebit de mare, și avem nevoie de harul Său, ca să stăm atât în lumina cât și în dragostea lui Dumnezeu. Aici este vorba de Dumnezeu, în timp ce în legătură cu deplina revelare a harului este numit numele Tatălui. - »Dacă zicem, că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric«, atunci aceasta este o contradicție clară a afirmațiilor noastre. Umblarea în întuneric corespunde faptelor omului lumesc; o asemenea descriere se potrivește cuiva, care nu a trăit nașterea din nou. Aceasta merge în mod considerabil mai departe, ca și cum cineva ar fi ajuns în păcat sau într-o stare nefericită a sufletului. Așa interpretează puritanii locul acesta. Ei au fost cu certitudine temători de Dumnezeu, oameni de cinste, dar din păcate foarte unilaterali în concepția lor; Vechiul Testament avea pentru ei valoare mai mare decât Noul Testament. Ei stăteau sub Lege, și Legea tulbură totdeauna capacitatea de înțelegere. Numai harul ne lărgeste inima și ne face – sub călăuzirea Duhului Sfânt – să înțelegem hotărârile lui Dumnezeu și căile lui cu pământul. Puritanilor le lipsea înțelegerea în privința aceasta; ei au ajuns să se preocupe cu ei înșiși, ceea ce este de neevitat, atunci când un credincios se așează sub Lege. Oamenii descriși aici nu s-au judecat niciodată pe ei înșiși în lumina lui Dumnezeu. Ei au fost probabil botezați și în felul acesta au fost primiți în părtășia Adunării, fără ca ei să-și facă și alte gânduri. Greșeala nu a fost la sămânța bună, ci la terenul neroditor. Chiar dacă Cuvântul este primit cu bucurie, Domnul spune totuși despre aceștia: »El nu are rădăcină«, deoarece nu a avut loc acțiunea divină în conștiință. Astfel de oameni cred probabil un anumit timp în chip omenesc, dar ei cad când vin timpurile de încercare, sau, dacă merg mai mult timp împreună cu credincioșii, sunt morții de vii. Dar deoarece ei au mărturisit Numele Domnului, ei au fost botezați cu apă spre iertarea păcatelor și s-au alăturat creștinilor. Nu era aceasta suficient? Alte exerciții ale sufletului nu au cunoscut, și nici nu se putea spune alte lucruri bune despre ei. Chiar și în zilele apostolului Ioan au fost din aceia care umblau în întuneric, dar cu toate acestea afirmau că au părtășie cu Dumnezeu – căci părtășia este adevărata parte a unui creștin. Mărturia propriu-zisă a unui creștin are drept conținut, că noi am fost eliberați de păcate, de omul vechi și de puterea Satanei; că noi am lăsat întunericul înapoia noastră și că deja aici am fost chemați în lumina Sa minunată. În această lumină umblăm noi. Acești oameni nenăscuți din nou afirmă de asemenea, că ar avea părtășie cu Dumnezeu, dar »dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul«. Nici botezul, și nici participarea la Masa Domnului nu pot să schimbe câtuși de puțin lucrurile. Ei nu au fost niciodată treziți cu adevărat, și în ceea ce privește păcatele lor nu au avut nici o întâlnire cu Dumnezeu în Persoana lui Hristos. Căința lor a fost tot așa de carnală ca și credința. Conștiința lor nu a fost mișcată înaintea lui Dumnezeu, le lipsea orice dorință adevărată după harul lui Dumnezeu, așa cum este ea trezită prin credință. Orice relație este legată de o anumită responsabilitate. Acești mărturisitori, care nu făceau ce ziceau că sunt, stăteau nu numai sub responsabilitatea pe care o are orice om cu privire la păcat,

moarte și judecată, ci sub una mult mai mare, deoarece ei au mărturisit că sunt de partea Numelui Domnului. Prin umblarea lor în întuneric contestau realmente responsabilitatea lor de a mărturisi prin umblare și cuvânt pe Hristos, Omul al doilea și ultimul Adam. Ei nu puteau să aibă nici o părtășie cu Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, care este expresia cea mai înaltă a părtășiei creștine. Ei umblau realmente în întuneric, ca și cum creștinismul ar fi numai o mărturisire sau o dogmă, pe care mintea omenească o poate înțelege și recunoaște pe cale naturală, exterioară. Ce orbire față de Cuvântul lui Dumnezeu! Întunericul este incompatibil cu viața veșnică. Viață veșnică înseamnă că noi cunoaștem pe Tatăl, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Fiul Său, pe Domnul Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Dacă prin învățătura dată de Dumnezeu L-am cunoscut pe El, aceasta se datorează numai dragostei divine, care ne conduce în părtășia cu Amândoi, cu Tatăl și cu Fiul.

Aici însă erau prozeleți, care pretindeau, că sunt în această părtășie, dar care nu arătau urmări practice în umblarea lor zilnică, în căile lor și în țelurile lor pe pământ. Nu am văzut noi deja astfel de așa-ziși creștini? Și nu este aceasta o realitate, care ar trebui să vorbească conștiinței fiecărui creștin cu numele? Dragul meu cititor, ai avut tu însuși o întâlnire adevărată cu Adevărul? Când harul lui Dumnezeu cuprinde sufletul, atunci acesta primește cu bucurie Adevărul, fără să pună întrebări îndoielnice și fără să se sperie de prețul care trebuie plătit în exterior și în interior. Umblarea în lumină înseamnă ca de acum încolo să umblăm în prezența lui Dumnezeu, care S-a revelat pe deplin; noi ne aflăm acum permanent la El în lumină. Este adevărat, noi putem să cădem, și cine ar putea să nege nestatornicia umblării lui în lumină? Dar aceasta este un alt aspect. Aici nu se spune, așa cum uneori greșit se interpretează: „Dacă umblăm în concordanță cu lumina”. Aceasta se putea spune, cu desăvârșire, numai despre Unul. Când El a fost întrebat: »Cine ești tu?«, El a putut răspunde: »Ceea ce de la început vă spun că sunt.« (Ioan 8, 25). Mântuitorul, care era Fiul lui Dumnezeu și Om în același timp, a umblat în concordanță deplină cu lumina. El Însuși era Lumina, adevărata Lumină, Viața veșnică.

Însă și noi, cei care credem, am fost aduși din întuneric în acea Lumină minunată. Aceasta se poate presupune despre fiecare creștin sincer. Deci dacă noi am fost aduși în această lumină, ne va răpi Dumnezeu iarăși lumina, dacă eșuăm și pentru că eșuăm? Nicidecum, căci noi umblăm în ea și în El primim lumina vieții, ca să nu umblăm în întuneric. Dacă nu suntem vigilenți, putem să facem lucruri nedemne de El. Pentru un timp putem fi atrași în principii greșite sau în comportări greșite. Dar nimic de felul acesta nu ne poate lua această lumină și să ne împingă înapoi în întuneric. Cine a fost scos cu adevărat din întuneric, acela umblă în lumină. S-ar putea numai, ca savurarea părtășiei să se piardă pentru un timp și să fie nevoie de o reabilitare (în ce fel are loc aceasta vom vedea mai târziu). Aici este vorba de cei care spun că sunt creștini, de cei care afirmă că au părtășie cu Tatăl și cu Fiul, cu Dumnezeu Însuși, și care totuși, ca orice necredincios, umblă în întuneric. Privit superficial, s-ar putea ca la ei să fie diferențe mari față de cei necredincioși. S-ar fi putut ca unii dintre ei să fie în exterior oameni morali, onorabili, alții dimpotrivă. Unii ar putea să afirme că sunt foarte religioși, asemenea fariseilor din Templu, care disprețuiau pe ceilalți oameni, în mod deosebit pe vameși (sau pe cei care încasau impozitul). Dar ce a gândit Dumnezeu despre cei doi? Cum i-a evaluat Domnul? Nu are aceasta să ne spună și nouă astăzi ceva? Probabil noi nu suntem „vameși”, dar prin credință trebuie să intrăm în Locul Preasfânt, dacă vrem să ne apropiem de Dumnezeu. Căci eu cred, că pentru Templul pământesc nu mai este nici un loc, după ce Domnul S-a înălțat la cer și ne-a deschis intrarea în Locul Preasfânt ceresc. Dar noi avem a face cu Același Dumnezeu, care acum, ce-i drept, a fost revelat pe deplin, ceea ce nu a fost posibil înainte ca Perdeua dinainte să nu fie sfâșiată. Dar de la moartea lui Hristos, dragostea Sa și lumina Sa strălucesc în chip desăvârșit spre mântuirea sufletelor, nu spre mântuirea lumii, sau a poporului Israel, ci a creștinului. Dar aici erau oameni, care se numeau creștini și își revendicau privilegiul mare și sfânt al părtășiei cu Dumnezeu, în timp ce ei umblau în întuneric și contestau responsabilitatea de a face voia Sa. Ce spune Dumnezeu despre ei: »Dacă zicem, că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.« Întreaga viață este atunci o minciună, deoarece ea contrazice caracterul și

principiul de bază al creștinului, care nu este numai subiectul harului divin, ci el umblă și în lumina lui Dumnezeu. Ca creștin adevărat poți să părăsești această lumină tot așa de puțin ca și omul care umblă ziua în strălucirea soarelui. Acesta este înțelesul creștinismului adevărat.

În versetul 7, unde apostolul scoate în mod deosebit în evidență adevărata poziție creștină, găsim contrariul, partea binecuvântării. Creștinul cu numele poate în trei feluri să inducă în eroare cu privire la adevărata sa poziție. (Aceasta arată apostolul tocmai în aceste versete: noi vedem acum, când recolta este aproape, roadele a ceea ce a semănat atunci dușmanul.) Ca replică găsim aici trei caracteristici mari, esențiale, ale adevăratului creștin. Prima este umblarea în lumină: »Dar dacă umblăm în lumină«. Tabloul folosit aici servește la explicarea adevărului. Când cineva se află într-o cameră complet întunecoasă, el merge cu nesiguranță înapoi și încolo, nu poate să găsească, ceea ce caută, și se lovește și deteriorează obiectele de care se lovește. De îndată însă ce încăperea este iluminată, confuzia încetează și el poate să umble sigur și comod înapoi și încolo. Tot așa este când lumina spirituală a lui Hristos iluminează drumul creștinului. Aici nu este vorba de „cum”, ci de „unde”. Prin har, orice creștin umblă în lumină. De aceea este de mare importanță, ca el să fie conștient de această realitate (ceea ce din păcate la mulți nu este așa). Este vorba de un mare privilegiu creștin, general; nu numai de un sentiment, sau de o idee, ci de o poziție lucrată de Dumnezeu. Ea este totodată o realitate practică, care potrivit voii lui Dumnezeu ar trebui înțeleasă și savurată de fiecare creștin. Ce-i drept, eșecul se va întâlni la unul sau altul, așa cum am amintit deja, și de aceea noi suntem cu atât mai mult responsabili, ca să ne recunoaștem și să ne mărturisim greșelile, deoarece noi umblăm în lumină.

»Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină«, (adică cum Dumnezeu este în lumină), »avem părtășie unii cu alții.« Aceasta este a doua caracteristică. Noi umblăm nu numai în lumină, ci noi, ca creștini, pe baza acestui fapt avem părtășie unii cu alții. Când întâlnim pe stradă un »fiu al luminii« și auzim numai câteva cuvinte, atunci inimile noastre sunt imediat atrase. Noi ne simțim atrași de un astfel de suflet mult mai puternic, decât suntem atrași de un frate sau o soră de trup, care nu umblă în lumină. Mulți cunosc foarte bine durerea, că cei apropiați urăsc lumina și pe Domnul, care este Lumina, în loc să umble în această lumină.

Deci părtășia credincioșilor între ei este al doilea privilegiu creștin. Ea este altceva decât părtășia cu Tatăl și cu Fiul, și decât părtășia Adunării la Masa Domnului. Prima părtășie am putea-o numi baza celeilalte, și cealaltă ca fiind roada celei dintâi. Însă în această epistolă nu găsim nimic cu referire la Adunare. Totul aici se referă la fiecare persoană în parte, dar totuși la adevărul veșnic – harul și adevărul, care au venit prin Isus Hristos. Părtășia amintită aici se bazează pe faptul că noi percepem viața nouă din fratele. Chiar dacă nu știm numele celui alt, noi putem să avem părtășie unul cu altul. Deoarece noi savurăm aceeași binecuvântare dăruită prin har, »avem părtășie unul cu altul«. Dacă în lume cineva câștigă un premiu, aceasta înseamnă că el îl primește și nimeni altul nu-l poate primi. Dar în ceea ce privește privilegiile spirituale ale creștinilor, aceasta este cu totul altfel. Noi toți le posedăm pe deplin, și cu toate acestea ele sunt tot așa de deplin și partea comună a tuturor celorlalți. Faptul că toți credincioșii posedă privilegiile ca și noi, mărește și mai mult bucuria dragostei care umple inimile noastre.

Privilegiile care se savurează, deseori din motive considerate importante, ca englez, sau francez, sau oricare om din lume, sunt neînsemnate și de scurtă durată. Aici însă începem cu părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Numai Duhul Sfânt poate să lucreze în noi însușirea prin credință a acestei părtășii, și poate să ne mențină în ea. Pe parcursul scrisorii ni se va îndrepta mereu atenția cu privire la acțiunea acestei Persoane divine. Însă aici vedem ce lucrează harul Său în credincios, chiar dacă el întâlnește „întâmplător” un credincios: »avem părtășie unul cu altul«. Nu este aceasta o victorie minunată asupra propriului eu, care totdeauna este înclinat la despărțiri și sciziuni? Acest adevăr are valabilitate și în încurcăturile îngrozitoare de astăzi, unde diferențele se văd tot mai pregnant și probabil sunt simțite mai profund chiar decât despărțirile care erau odioasă în cea mai mare parte dintre iudeii firești.

Certurile lor și partidele lor abia se pot compara cu ceea ce trebuie să trăim noi în țările noastre privilegiate. Prieteni dragi, noi trebuie să ne smerim sincer din cauza stării triste din creștinătate!

Dar mult mai greu împovărate sunt inimile noastre, când vedem cât de puțin se ridică creștinii peste starea de eșec spre adevărul, că noi avem părtășie unii cu alții.

Desigur, fiecare creștin adevărat are un simțământ pentru această părtășie și o practică potrivit cu măsura înțelegerii spirituale pe care o are prin harul lui Dumnezeu. Dar ea va rămâne totdeauna slabă, dacă lipsește înțelegerea spirituală a harului și adevărului, pe care le-a adus Hristos, ca să ne așeze deja acum pe toți într-o poziție vizibilă a dragostei reciproce. »Avem părtășie unii cu alții«. Cu o bucurie profundă recunoaștem Același Hristos în frați și astfel avem părtășie unii cu alții.

Există și un al treilea privilegiu, fără de care nu am avea parte de nimic bun, care să rămână, și nu am avea nici o putere ca să învingem greutățile și să le înlăturăm. Căci păcatele sunt obstacole de nebiruit, dar »sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat«. Este greșit să minimalizăm valoarea acestui cuvânt, prin aceea că îi acordăm o valoare temporală. Și adevărul acesta este exprimat în felul caracteristic, abstract, de scriere al apostolului Ioan. El ne pune aici înaintea ochilor marea mângâiere neschimbabilă a creștinului. Nimeni nu putea să cunoască înainte de cruce efectul acestui sânge, abia după aceea el este partea noastră. Și cu cât lumina luminează mai puternic cu puterea ei revelatoare, cu atât mai clar se arată efectul curățitor al acestui sânge. Dacă umblăm în lumină (și aici am ajuns, dacă am primit pe Hristos), avem părtășie unii cu alții și cunoaștem valoarea jertfei lui Hristos. El este Lumina, și deoarece noi avem viața veșnică, savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. În afară de aceasta avem și părtășie unii cu alții. Nici pe pământ și nici în cer nu poate să existe părtășie adevărată, dacă noi nu cunoaștem și nu savurăm pe Hristos în felul acesta. Într-o părtășie religioasă poate exista un sentiment plăcut de apartenență comună, într-o alianță lumească poate exista prietenie, Hristos însă ne așează deja aici pe pământ, cu toate confuziile pe tărâmul religios, într-o relație, care este nu numai reală, ci ea poartă caracter divin. Nimic nu împiedică mai mult părtășia decât Eul propriu, egoismul păcătos, care locuiește în orice om, fie el bărbat, femeie sau copil al lumii acesteia, deoarece noi toți posedăm o natură decăzută. Oamenii aleargă instinctiv după lucrurile de la care se așteaptă să primească o satisfacere proprie și după dorințele lor. Aceasta nu este părtășie, ci este contrariul ei într-o natură păcătoasă. În lumea aceasta vinovată, nefericită, care suspină sub păcat, și pe care numai judecata o așteaptă, a intrat Creatorul, a cărui dragoste era prezentă deja înainte de creație, dar care s-a descoperit pe deplin atunci când întreaga creație s-a ridicat împotriva Lui și L-a aruncat afară. Dragostea Lui divină ne lasă să avem parte de tot ce-I aparține, cu excepția a ceea ce este absolut divin, și de aceea nu este comunicabil. În dragoste desăvârșită El împarte cu creștinul tot ce poate să dea, El, Cel care împreună cu Tatăl posedă toate lucrurile. Dacă avem părtășie cu El și cu Tatăl, atunci avem părtășie și unii cu alții. Viața eternă a fost revelată în Hristos, care ne-a dat aceeași viață ca viața a noastră. Această binecuvântare înaltă ne face capabili pentru părtășie; ea este păstrată și menținută prin moartea Sa, care șterge orice păcat. Cu toate acestea pentru noi pe pământ, ca subiecte ale acestei binecuvântări, rămâne responsabilitatea creștină. De aceea este necesară dependența permanentă, pentru ca noi, dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Căci Duhul ne-a fost dat, ca să proslăvească pe Hristos în toate lucrurile, și în mod deosebit în această părtășie. »Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți« (Ioan 13, 17).

Avem deci aici poziția noastră în har, binecuvântarea întreită a creștinului. Această »frânghie întreită«, care nu se rupe, se compune din umblarea în lumină, în părtășia unii cu alții și din puterea sângelui lui Hristos, care curățește de orice păcat. Este o dovadă a puținei cunoașteri a limbii grecești, dacă se crede că timpul verbului »curățește«, din versetul 7, arată numai prezentul limitat. Această formă este folosită în multe cazuri pentru situații cu caracter general, independente de timp. Și așa este și în versetul 7. Este caracteristica sângelui lui Hristos, că ne curățește de orice păcat, independent de timpul când aceasta are loc. Din alte locuri din Scriptură știm că pentru creștin este valabilă numai o jertfă adusă o singură dată, numai o singură vărsare de sânge. Este o rătăcire, dacă nu se diferențiază curățirea prin sânge de curățirea prin apă. În timp ce folosirea sângelui lui Hristos se face odată pentru totdeauna, curățirea cu apă trebuie

repetată mereu. De îndată ce se pune la îndoială curățirea veșnică prin sânge, ia naștere numai nesiguranță. Atunci lipsește pacea sigură în conștiința că toate păcatele mele au fost șterse dinaintea lui Dumnezeu. Cu cea mai mare claritate și băgare de seamă se prezintă în Scriptură acest mare adevăr – în mod deosebit creștinilor dintre iudei – că jertfa și aducerea ei în Persoana lui Hristos este un act singular. În serviciile divine iudaice nu era așa, căci preotul trebuia să aducă în fiecare zi jertfe noi. Pentru noi însă, Domnul a ocupat pentru totdeauna și fără întrerupere locul Său în cer. Cuvântul din Evrei 10, 12 tradus prin »pentru totdeauna« (vezi și versetul 14) înseamnă »neîncetat« (vezi versetul 1). Aceasta este mult mai accentuat decât »pentru totdeauna«, căci sub ultima formă de exprimare s-ar putea înțelege, că îndurarea durează într-adevăr veșnic, dar că El ar trebui să părăsească mereu locul Său de sus. Cuvântul folosit aici înseamnă însă »fără întrerupere«. Din păcate aceasta nu este înțeles și crezut de toți copiii lui Dumnezeu. Rezultatul este, că acestui verset i se dă un înțeles greșit. Se deduce din el, că sângele Său curățește permanent în măsura în care noi ne căutăm mereu refugiu la el. Această interpretare coboară sângele lui Hristos mai mult sau mai puțin pe fundamentul Vechiului Testament, unde pentru fiecare păcat se aducea o jertfă. Dar aceasta nu este învățătura Scripturii.

Apostolul vorbește aici în chip absolut de privilegiile noastre, așa cum el prezintă adevărul în alte locuri într-o formă absolută și abstractă. Dacă privim versetul nostru sub acest aspect, atunci umblarea în lumină este o realitate permanentă pentru creștin, chiar dacă în practică el se abate ici și colo de la regulă. Și cuvintele: »avem părtășie unii cu alții« rămân absolut adevărate, cu toate că din când în când noi eșuăm. Aici este vorba de principiul general valabil, pe care trebuie să-l practicăm. Noi am fost făcuți capabili, pentru a practica aceasta, pe baza părții noastre comune, care nu cuprinde lucruri pământești, ci binecuvântări cerești. Tot așa este și în cazul sângelui Domnului nostru Isus Hristos. El curățește de orice (de toate) păcat. Nu se spune când el a înfăptuit această curățire, că ea va avea loc cândva, sau că ea are loc permanent. Cuvântul inspirat nu se exprimă în acest fel, el vorbește de eficacitatea desăvârșită a sângelui. »Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.« În ceea ce privește spălarea cu apă prin Cuvânt, dimpotrivă, avem nevoie de ea la orice eșec, și cât de des se întâlnește din păcate aceasta la noi! Este vorba de spălarea picioarelor de către Domnul (Ioan 13), pe care o vom studia mai detaliat mai târziu. O amintim numai pentru a evita rătăcirea și interpretarea greșită a Cuvântului lui Dumnezeu. Să mai remarcăm, că aici nu este vorba de părtășia la Masa Domnului, oricât de importantă ar fi aceasta. Apostolul vorbește despre părtășia spirituală a creștinilor adevărați în timpul decăderii mărturisirii în exterior. Această părtășie trebuie să se dovedească mai tare decât eșecul și decăderea generală; și în măsura în care noi umblăm în părtășie cu Dumnezeu, ea se va arăta așa. Și aici este vorba de un adevăr în forma abstractă, pe care trebuie să-l transpunem în practică.

Ajungem acum la cea de-a doua afirmație a prozeliților creștini, care începe cu cuvintele »dacă zicem« (versetul 8). Este aproape de necrezut, că creștinii pot afirma »că noi nu avem nici un păcat«, dar evident sunt din aceia, care au această părere. Ar trebui să-i compătimim, că ei ar putea să nu fie creștini, cu toate că aceasta nu rezultă clar din text. În continuare se spune: »Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri.« Cât de ușor ne putem înșela singuri, și la o astfel de părere am fi cu siguranță greșiți. Cum poate cineva, care posedă viața veșnică în Hristos, să fie așa de orbit, ca să afirme, că el nu are nici un păcat? El poate spune pe drept, că Hristos i-a îndepărtat păcatele, că omul lui cel vechi a fost răstignit și că Dumnezeu, cu privire la el, a condamnat păcatul în firea pământească. Dar să privească în inima sa și apoi să-și ridice ochii spre cer cu cuvintele: „M-am verificat și pot spune, că nu am nici un păcat!“, aceasta ar fi pentru cel credincios culmea autoînșelării. O astfel de afirmație la un panteist ar fi de înțeles, deoarece atât el cât și dumnezeul lui sunt orbi. Dar o subapreciere a lui Hristos merge mână în mână cu o înaltă autoapreciere. În această rătăcire se pare că au căzut și pelagianii.¹

¹ Adepții panteismului nu cred într-un Dumnezeu personal sau personificat, ei privesc lumea întreagă, de la macrocosmos și până la microcosmos ca fiind „divină“. Panteismul nu este o religie, ci o concepție despre lume,

Dacă verificăm acest verset, vedem că nu este vorba de păcatul înfăptuit, ci de păcatul care locuiește în om, de permanenta înclinație de a păcătui, care iese mereu la iveală, dacă nu veghem. Într-adevăr, noi posedăm viața nouă în Hristos, dar natura noastră veche, rea, este încă prezentă. Este nevoie de vigilență, ca să sufocăm permanent germenul pornirilor ei. Noi avem siguranța aducătoare de mângâiere, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos, pentru ca trupul păcatului să fie dat deoparte, ca noi să nu mai slujim păcatului. Cu toate acestea suntem chemați, ca prin Duhul să nimicim mădularele (adică, faptele) trupului. Dacă dependența și supunerea inimii este prezentă la noi, atunci Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi, ca să ne întărească. Dar a afirma, că noi nu avem nici un păcat, acesta este un semn al unei autoîndreptățiri greșite. O astfel de afirmație poate avea numai o aparență de adevăr, dacă prin autoînșelare și necunoașterea adevărului păcatul este prezentat ca ceva foarte neclar. Multe suflete scumpe au căzut pradă acestei înșelătorii. Pe de o parte trebuie să le compătimim, iar pe de altă parte să mărturisim clar, că numai o imagine cu totul greșită despre păcat și despre adevăr poate să facă loc unor astfel de concepții.

Numai despre Unul s-a putut spune cu adevărat: »În El nu este păcat« (1 Ioan 3, 5). În toți ceilalți, fără nici o excepție, este prezent păcatul. Natura veche este încă prezentă, și dacă noi prin Duhul lui Dumnezeu nu o ținem cu totul sub puterea morții lui Hristos, ea se va manifesta foarte curând. Aici este vorba de o laudă greșită, carnală. Toate frazele care încep cu »dacă zicem« arată spre răspândirea răului printre cei care mărturisesc că sunt creștini. Ele au principial ca premisă rățacirile pricinuite de speculații omenești. »Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.« Această formă de exprimare tăioasă pare să fie îndoielnică, că acești înșelați ar putea să fie creștini. Dar cuvintele »adevărul nu este în noi« par să însemne altceva, decât că noi nu cunoaștem nicidecum adevărul. Fără îndoială se poate presupune despre fiecare credincios, că prin învățatură divină el cunoaște adevărul. Specificul felului de exprimare folosit aici lămurește că înșelarea de sine constă în aceea, că noi nu posedăm adevărul locuind în noi. Noi nu trebuie numai să credem adevărul și să-l posedăm în exterior, ci să-l avem »în noi«.

Desigur sunt oameni care susțin teoria lipsei păcatului, și cu toate acestea sunt credincioși. Ei cred probabil, că ei niciodată nu vor ceda păcatului; dar chiar și o asemenea afirmație este o aroganță. Prin aceasta ei dovedesc cel puțin, că au o părere foarte înaltă despre ei înșiși, în timp ce credincioșii spirituali sunt departe de a simți așa ceva, sau de a vorbi în felul acesta.

În versetul 9 apostolul așează pe credincios prin călăuzirea Duhului Sfânt pe un cu totul alt fundament. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele.« Cum putem să ne așteptăm la judecarea de sine și la mărturisire, »dacă zicem că n-avem păcat«? Într-o astfel de stare nu este loc, și nici nevoie, pentru acestea. Iluzia cu privire la propria desăvârșire exercită influență distrugătoare asupra sufletului. Dar în acest verset nu se spune: »dacă zicem«. Mărturisirea păcatelor este o dovadă a realității vii, tot așa cum este umblarea în lumină, părtășia unii cu alții și curățirea de orice păcat prin sânge. De aceea aici lipsesc cuvintele: »dacă zicem«. Adevărații creștini nu fac expoziție din poziția lor în Hristos, ci ei o savurează. Hristos trăiește în ei, și deoarece ei sunt născuți din nou prin cuvântul adevărului, ei practică adevărul. Adevărul este în ei. Aceasta este chemarea noastră adevărată, a tuturor celor care Îl posedă cu adevărat ca lumină a noastră, viață a noastră și adevăr.

Creștinul este caracterizat aici de o cu totul altă atitudine. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.« Dacă am fost biruiți de păcat, atunci trebuie să mărturisim. Aceasta este valabil atât atunci când ne-am

căci el nu are nici un întemeietor religios, nu există nici comunități religioase, nu au scrieri sfinte, nici instituții, nu cunoaște nici ritualuri sau dogme.

Pelagianismul (de la călugărul Pelagius ⚔ ca. 418) în sensul lui original este credința, că păcatul moștenit nu poate să strice natura omenească, și că voința muritoare este în stare să diferențieze între bine și rău fără ajutorul divin. El vede rolul Domnului Isus Hristos ca un *exemplu bun* pentru oameni (fiind contrariul exemplului rău al lui Adam). De aceea omul are influență deplină asupra mântuirii sufletului, și prin aceasta și responsabilitatea deplină. De aceea harul lui Dumnezeu are un rol secundar și este numai o completare la voința omului. (n. tr.)

întors la Domnul, cât și după aceea pentru restul vieții noastre, ori de câte ori starea noastră necesită aceasta. Căci Dumnezeu nostru nu poate să tolereze păcatul. Noi nu putem să-l ascundem, ci trebuie să-l mărturisim lui Dumnezeu, și, când este necesar sau oportun, oamenilor. În felul acesta voința proprie mândră este frântă, și harul cauzează, ca noi să renunțăm înaintea oamenilor la onoarea proprie mizeră. Ne gândim numai la glorificarea Numelui lui Hristos, pe care Îl purtăm. Ce este numele nostru în comparație cu Numele Său? Când de aceea ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte. Ce cuvânt încurajator este acesta; și el este adevărat din clipa când ne-am întors la Dumnezeu! Și aici este vorba de un principiu, care nu este limitat în timp, ca și în alte cazuri asemănătoare. Este un principiu primordial și incontestabil pentru creștin, care domină întreaga sa umblare nouă, de la început și până la sfârșit, și care trebuie păstrată de el ca o realitate vie.

Se cuvenea ca odinioară să venim la Dumnezeu cu tot răul nostru, atunci când stăteam înaintea Lui în praf, ca pierduți. El rămâne permanent Dumnezeu oricărui har, în orice necaz ne-am putea noi afla. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curățească« - nu numai de orice păcat, ci - »de orice nelegiuire«. Necurăția, rezultatul trist al păcatului, este de așa fel, că face sufletul să fie nesincer, când ea este ascunsă, așa cum a făcut Adam. Cine își ascunde în interiorul lui, acela se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Singurul lucru corect este să te încredezi Lui și să mărturisești păcatele, stând la picioarele Lui. Aceasta este valabil pentru tot drumul nostru, dacă am recunoscut pe Dumnezeu ca Tatăl al nostru. Tatăl nostru, în căile Lui de domnie, este credincios și drept față de cel care crede, tot așa cum este în îndurarea Lui față de cel care a aflat pentru prima dată iertarea păcatelor sale. Acesta este și înțelesul rugăciunii pentru iertarea păcatelor din așa numita rugăciune „Tatăl nostru”. Ea nu se referă așa de mult la întoarcerea la Dumnezeu a celui necredincios, ci în primul rând la nevoia zilnică a ucenicilor, așa cum sunt și toate celelalte învățături, pe care Domnul le-a dat în predica de pe munte. Este important să luăm seama, că Domnul atunci în nici un caz nu a vestit Evanghelia, ca să câștige suflete pentru Dumnezeu. Când un credincios păcătuiește (Ioan 15, 1-10; 1 Petru 1, 14-17), atunci Tatăl se ocupă de el în domnia Lui morală asupra sufletelor noastre. El ia seama la lucrurile cele mai neînsemnate din umblarea noastră, deoarece noi suntem copiii Lui și ucenicii lui Hristos. Dragostea și onoarea Sa, harul Său și adevărul Său sunt lovite de acestea. Noi suntem și vom fi mereu curățiți prin Cuvânt. Această curățire se referă nu numai la păcate, ci și la urmările lor, la orice nelegiuire și orice incorectitudine, care iau naștere ca urmări naturale ale păcatului.

Ajungem acum la al treilea, și ultimul verset, care începe cu cuvintele »dacă zicem«, și care conține cele mai impertinente afirmații, în comparație cu cele anterioare. »Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul lui nu este în noi« (versetul 10). Aici sunt descriși oameni, care au decăzut atât de mult, că îndrăznesc să se ridice împotriva lui Dumnezeu făcând afirmații lipsite de orice fundament. Niciunde nu se dezvoltă cu așa succes astfel de învățături greșite, ca în creștinătatea cu numele. Căci stricarea a ceea ce este cel mai bun este cea mai rea stricăciune. Nici măcar între iudei nu a existat o aroganță de felul acesta, cu toate că ei aveau multe tradiții greșite, prin care Dumnezeu și ei înșiși erau dezonoși. Dar creștinătatea este seră a nenumărate rătăcirii și fabule, care se răspândesc mereu și provocă mânia lui Dumnezeu.

Ultima afirmație »Dacă zicem ...« reprezintă una din învățăturile murdare, care se încheie cu gnosticismul. Deja apostolul Pavel a atenționat mai înainte în privința aceasta. Evoluția rea tocmai începuse să se desfășoare și după moartea apostolului s-a dezvoltat repede și cu putere. Aceste speculații nejustificate și păcătoase ale duhului omenesc cu privire la lucrurile divine zguduie fundamentele morale ale creștinismului. Toate învățăturile greșite țintesc în această direcție și prin aceasta se trădeză singure. Ele slăbesc nu numai fundamentul responsabilității creștine, ci o neagă și o distruge complet.

Vreau aici să remarc, că morala tuturor filozofilor vechi și moderni stă inevitabil pe un fundament labil. Ei nu au înțeles adevărul, că orice raport de relații este legat cu anumite obligații, și aceasta în mod cu totul deosebit când este vorba de relațiile cu Dumnezeu. În

privința aceasta fac aceeași greșeală fatală ca și păgânii, care nu cunoșteau pe Dumnezeu și nici nu știau nimic despre vreo relație cu El și cu Fiul Său. Creștinii cu numele (despre care este vorba în versetul 10) se făceau mult mai vinovați, deoarece ei au negat credința lor de mai înainte, așa că nu a mai rămas nici un loc pentru harul divin în Hristos. »Dacă zicem că n-am păcătuit ...!« Ce întuneric trebuie să fi domnit în sufletele lor! Cum s-a transformat lumina în ei în întuneric! Ce întuneric putea să fie mai mare, sau mai lipsit de speranță? Noi îl trăim și astăzi, și din păcate nu rareori.

Trebuie să avem mereu înaintea ochilor, că anticriștii au avut odinioară locul lor în interiorul Adunării și au fost recunoscuți în familia lui Dumnezeu, atâta timp cât apostolul a trăit. »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștrii. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri« (capitolul 2, versetul 19). Chiar dacă cei numiți în versetul 10 nu erau anticriști, ei erau totuși dușmani ai adevărului, care se înșelau singuri. Ultimii numiți sunt cei mai răi, căci este un semn al desconsiderării Cuvântului lui Dumnezeu, dacă se afirmă, că noi nu am păcătuit. Este destul de rău să spui, că acum noi ca creștini nu avem nici un păcat. Afirmatia că noi nu am păcătuit niciodată contrazice mărturia lui Dumnezeu despre om atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament, și prin aceasta Dumnezeu este făcut, cu nerușinare, mincinos. Din când în când întâlnim astfel de oameni în creștinism – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, numai rareori -, care neagă, că există păcat. Același lucru fac și panteiștii, afirmând că sunt o parte a divinității, și cum ar putea Dumnezeu să păcătuiască?

O astfel de afirmație este desigur o filozofie greșită și degenerată. Dar întrebarea îngrijorătoare pentru creștin și îngrozitoare în ochii lui Dumnezeu este: Cum este posibil ca cineva, care odinioară a mărturisit pe Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al lui și iertarea păcatelor prin sângele Său, să poată cădea atât de adânc, ca să conteste total, că a păcătuit cândva? »Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și adevărul nu este în noi.« Au uitat ce au mărturisit când s-au îndepărtat de iudaismul lipsit de putere sau de cei ce nu sunt dumnezei ai păgânilor? Cel mai grav a fost însă, că ei făceau pe Dumnezeu mincinos! Este destul de grav, când, ținând seama de lumina care ar trebui să ne descopere, „ne înșelăm singuri”. Dar aceasta este un lucru neînsemnat față de încercarea de a face pe Dumnezeu mincinos! Aceasta este o blasfemie directă, un atac îndrăzneț la adresa onoarei sublime, a veridicității și sfințeniei lui Dumnezeu. »Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul lui nu este în noi.«

Acești oameni nu leapădă numai »adevărul« (ceea ce de fapt este același lucru), ci în mod direct „Cuvântul” Său clar, care niciodată nu a fost primit în inimile lor. Dacă Cuvântul Lui locuiește în noi, atunci vom mărturisi cu plăcere și smerenie, când am păcătuit. Tot așa va face și Israel în zilele care vor veni, când »tot Israelul va fi mântuit« și tot pământul va chiu de bucurie. Și care va fi situația cu noi, cei care aparținem lui Hristos cel glorificat? Ce au spus buzele noastre, când am venit din întuneric la lumină? Erau cuvintele de neuitat ale tuturor sufletelor cu adevărat pocăite, de la începutul drumului lor: »Am păcătuit!« Dar aici apostolul a trebuit după zeci de ani de la revelarea harului și adevărului prin Hristos, și după ce mărturia creștină a dăinuit deja de mult timp, să atragă serios atenția cu privire la răul care pătrunsese. Originea lui nu era în iudaism sau în păgânism, ci în creștinătatea cu numele din acele zile – ca și în zilele noastre! Atunci, ca și acum, mărturia s-a îndepărtat de realitate și era aproape de decădere. »Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.«

Vreau aici să spun ceva împotriva rătăcirii susținută, printre alții, de puritani, care aplică locul din Isaia 50, 10 la creștini. Acest loc este în contradicție directă cu primele »dacă zicem« din versetele 6 și 7. Această interpretare este împărțită, printre alții, de o grupă de calviniști și este conținută în scrierile unui teolog vechi, cunoscut: „Copil al luminii în umblarea în întuneric”. Nu trebuie să presupunem, că prin aceasta scriitorul voia să contrazică locul din epistola lui Ioan. Nu-mi amintesc că el se referă la apostol. Probabil el nu și-a dat seama de confuzia care a creat-o prin folosirea locului din Isaia. Acest puritan s-a gândit la acele suflete din interiorul creștinismului degenerat de mulți ani, la aceia, care cu toate că sunt creștini

adevărați, nu au o pace statornică. Ceea ce ei aveau odinioară, au pierdut din diferite motive, în mod deosebit din cauză că ei căutau pacea în ei înșiși, care se găsește numai în Hristos și în lucrarea Lui pentru noi. Această lipsă în siguranța mântuirii a condus la interpretarea, că un copil al luminii ar putea să umble în întuneric. Prin aceasta cuvintelor „lumină” și „întuneric” li se oferă un sens, care nu se găsește nici la apostolul Ioan și nici la Isaia. Niciunul din ei nu se referă la cazul contradictoriu, dar care din păcate se întâlnește des, că un credincios oferă loc necredinței, în loc să condamne această necredință ca fiind păcat împotriva mărturiei Duhului Sfânt, a lucrării Mântuitorului și a voii Tatălui. Astfel de suflete nu au primit niciodată cu adevărat Cuvântul adevărului, Evanghelia. Acesta este primul pas, care le lipsește lor, ca să nu mai vorbim de toate celelalte, pe care ei de altfel le mărturisesc. Dacă ei vin cu adevărat cu păcatele lor la Dumnezeu, atunci El le va oferi cu adevărat harul Său și mântuirea Sa.

Profetul Isaia nu vorbește în locul citat despre creștini, ci despre rămășița credincioasă a lui Israel din viitor. Ea stă în opoziție cu mulțimea decăzută a poporului Israel, care potrivit cu versetul 11 va pieri. »Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului, și să se bizuie pe Dumnezeu lui!« Este posibil ca profetul iudaic și apostolul creștin să nu fi folosit în același sens expresiile »întuneric« și »lumină«. Profetul le folosește cu privire la acele împrejurări îngrozitoare din viitor, când va avea loc pedepsirea păcatelor poporului, și nu numai a slujirii lui la idoli, ci – ceea ce este mult mai grav – și a lepădării lui Mesia al lor. Cei evlavioși vor avea parte de suferințe îngrozitoare, fie că vor avea parte de moartea de martir, fie că vor fi salvați din ele. Lor nu le va străluci nici o lumină, dar ei vor aștepta pe Eliberatorul lor, care va nimici pe dușmanii din interior și din afară. Apostolul, dimpotrivă, tratează un adevăr creștin, expresia naturii veșnice a lui Dumnezeu în copiii Săi, și prin aceasta depășește cu mult aspectele profetice sau caracteristicile unei anumite perioade de timp. Creștinul nu umblă întotdeauna corespunzător luminii, dar este totdeauna în lumină, el se află, ca și Dumnezeu Însuși, în lumina revelată prin Hristos. Acesta este caracterul moral al naturii noi, al naturii lui Dumnezeu, care este Lumină și în care nu este nici un întuneric. Creștinul are într-adevăr încă natura veche în el, dar el a fost eliberat, atunci când a murit cu Hristos, ca acum prin har să nu-i mai cedeze. El poate să condamne ceea ce Dumnezeu a judecat în Hristos pe cruce, cu toate că pentru aceasta El a trebuit să plătească cel mai mare preț. Noi posedăm realmente o mântuire desăvârșită, nu numai de păcate, ci și de păcat. Noi am fost îndreptățiți de rădăcinile rele (Romani 6, 7), precum și de roadele rele (Romani 5, 1).

Apostolul Pavel a avut misiunea să scrie despre această îndreptățire dublă, care până acum nu a fost corect înțeleasă de nici o teologie. Apostolul Ioan, dimpotrivă, descrie viața veșnică, natura noastră nouă și divină, mai detaliat decât toți ceilalți. El prezintă autenticitatea acestei vieți noi în creștinul adevărat în contrast cu umblarea prozeliților falși, care prin umblarea lor tăgăduiesc această viață și adevărul. A vorbi despre părtășia cu Dumnezeu, în timp ce se umblă în întunericul creației decăzute este o minciună vie sau mai corect spus „ucigătoare”. Creștinul adevărat poate spune prin credință, fără aroganță, că de la început el a părăsit întunericul și umblă în lumină.

»Eu sunt Lumina lumii« (Israel nu putea niciodată spune aceasta despre sine), »cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții« (Ioan 8, 12). Credinciosul poate din neatenție să facă un pas greșit, să cedeze voinței proprii sau să fie copleșit de poftele și gândurile firii pământești. Toate aceste lucruri sunt păcătoase și incompatibile cu Lumina. Oricât de gravi ar fi acești pași greșiți, dragostea lui Dumnezeu revelată în Hristos, care ne-a dat iertare, nouă, dușmanilor, și ne-a salvat, pe noi, pierduții, este gata să ne ofere harul restaurator, așa cum vom vedea în capitolul următor. Niciodată într-un astfel de caz nu se spune, că noi „umblăm în întuneric”. Dacă filiațiunea copiilor noștri nu poate niciodată să fie anulată prin greșelile lor, cu cât mai puțin relația noastră cu Dumnezeu! Cine umblă în întuneric, așa cum scrie apostolul, minte și nu practică adevărul. El nu are nici viață, nici lumină, și trebuie trezit și adus la viață. La

creștinul care a greșit, dimpotrivă, printr-o mărturisire sinceră se reface părtășia întreruptă. În loc să meargă lipsit de lumină, lumina aceasta servește ca el să se smerească adânc de greșeala sa.

Versetul 7 arată clar și precis fundamentul pe care stă prin har orice creștin adevărat.

»Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină«, acesta este semnul caracteristic al oricui a fost scos din întuneric. Prin faptul că recunoaștem natura divină în fratele, »avem părtășie unii cu alții«. Viața divină devine activă cu privire la frații noștri, în timp ce prima parte a versetului se referă la umblarea noastră înaintea lui Dumnezeu. După aceea urmează fundamentul prețios și sprijinul pentru ambele aspecte ale umblării noastre. Este un privilegiu și totodată o necesitate, ca »sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat«. Fără acest fapt nu putem nici să primim și nici să rămânem păziți în partea minunată, pe care o posedă orice creștin. Ea este fundamentul pe care stă orice creștin adevărat.

Cine vrea să vadă în ultima propoziție a versetului 7 numai grija divină pentru greșelile noastre, așa cum deseori are loc, nu înțelege sensul ei adânc și contextul în care stă.

Ea este ruptă din contextul ei adevărat și este confundată cu drumul divin de restabilire prezentat în 1 Ioan 2, 1-2. O astfel de interpretare este periculoasă în orice privință. Versetul 7 prezintă o sinteză a poziției creștine generale. Dacă o citim, așa cum este scrisă, ea spune exact contrariul a ceea ce vreau unii să facă din ea. Căci atunci ar trebui mai degrabă să sune așa: »Dacă nu umblăm în lumină ..., și nu avem părtășie unii cu alții, sângele lui Isus Hristos ne curățește de păcatul acesta sau acela.« Dar un asemenea sens este în contradicție vădită cu înțelesul adevărat: o descriere abstractă a privilegiilor creștine comune. Numai înțelesul acesta se potrivește în context. Prin aceasta privilegiile creștine minunate și desăvârșite sunt puse față în față cu diversele forme ale mărturisirii false, care dezonoarează Numele, se abat de la adevăr și conduc la pierzarea veșnică. Căile lui Dumnezeu de restaurare a credincioșilor căzuți sunt prezentate în alte locuri și în alt fel.